

A decorative graphic featuring two unrolled scrolls on either side of a central ornate frame. The frame contains the title text.

תורת הרי"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמו שליט"א
לפרשת השבוע

A decorative flourish consisting of a central scroll-like element with symmetrical scrollwork on either side.

פרשת תזריע-מצורע

פרשת תזריע

**"אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת
אוֹ בְּהֶרֶת"**

התורה הקדושה היא התרופה לחלאים
רעים של האדם ולעליית האדם
במדרגות הקדושה

אנחנו רואים בפרשת השבוע ובפרשת מצורע הלכות מיוחדות ודינים לאדם שיש לו צרעת בגוף או צרעת בקיר, התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת" אם כך חשבנו להקשות ולומר למה התורה הקדושה אומרת "אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ" הרי כל מילה שכתובה בתורה היא מדוקדקת ביותר ובעלת משמעות גדולה ביותר, אין דברים שסתם כתובים בתורה, אז צריך להבין למה התורה כותבת "בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ" שהייתה כותבת לנו התורה אדם כי יהיה בבשרו, למה התורה מדגישה את העור?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע מה שהתורה הקדושה אומרת מתי שהקב"ה ברא את אדם הראשון בבריאת העולם, אדם הראשון כולו היה אור גדול, בקדושה ובמעלה הגדולה ביותר. בבריאת העולם כשהקב"ה ברא את העולם, הגוף של אדם הראשון לא היה עם עור ב-ע' כמו עור של אדם או בהמה, אלא היה עם א' אור שמאיר כמו מנורה שמאירה אור גדול. אחרי שהאדם חטא ואכל מעץ הדעת, הוא ירד ממעלתו ונהיה במקום אור עם א' לעור עם ע' "ויעש ה' אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ פְתִיחוֹת עוֹר וַיִּלְבָּשֵׁם" (בראשית ג, כא) מאור עם א' שמאיר לעור עם ע' שיש לנו בגוף של האדם.

ובמדרש מובא (בר"ר כ, יב) בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי מְאִיר מִצָּאוּ כְּתוּב כְּתוּב תּוֹנֵת אֹר, אצל רבי מאיר בעל הנס כתוב כתונת אור עם א', רבי מאיר שהיה קדוש ומרום, בעל מדרגה גבוהה ביותר העלה את עצמו על ידי כוח התורה למעלה של אדם הראשון בבריאת העולם לתכלית הנרצה של האדם להיות אור עם א' ולא עור עם ע' כמו שירדנו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, לשם האדם צריך לחתור ולעלות.

בפרשת השבוע אנו רואים שנוספה עוד מדרגה נמוכה שאדם יכול לרדת אליה מעבר לשתי מדרגות שהיה האדם, הדרגה הראשונה בבריאת האדם היה עם אור, כמו רבי מאיר בעל הנס שאדם לומד תורה ומקדש את עצמו ומזכך את עצמו להיות אדם בעל אורות רוחניים. אם הוא יורד במדרגה, הוא נהיה עור עם ע' כמו אחרי חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת. בפרשת השבוע רואים את הירידה למדרגה השלישית "בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שֵׁאת אוֹ סִפְחַת אוֹ בְהָרֶת", שיש לו צרעת בגוף שלו.

אומרת הגמרא (ערכין טו:) שהצרעת באה על עוון לשון הרע, מי שמדבר לשון הרע נענש בצרעת. אדם שיושב ומדבר על אחרים זה אמר וזה עשה, זה גרם לי וזה עשה לי ומדבר כך על חבירו, נענש שהקב"ה נותן לו צרעת. ממשיכה הגמרא ושואלת מה התקנה של אדם שדיבר לשון הרע, איך יתקן את הלשון הרע שדיבר? אם הוא אדם שיושב ולומד תורה ודיבר לשון הרע, מאותו יום ואילך יתחיל ללמוד יותר תורה, היה לומד דף אחד ביום ילמד שני דפים, על ידי

שאדם מעלה את עצמו בתורה ולומד יותר תורה, הוא מתקן את מה שחטא בלשון הרע.

אם כך אנו רואים שהתרופה של האדם לחולאים ולדברים הלא טובים זו התורה הקדושה. אם יש לאדם ירידה או נפילה ברוחניות ממדרגה של אור עם א' לעור עם ע' הוא יורד עוד למטה למדרגה של צרעת, התורה הקדושה מעלה את האדם למקום הגבוה ביותר, משיבה אותו למוטב ומאירה לו את החיים.

על פי זה אפשר לבאר יסוד גדול לחיים של כל אחד, הגמרא אומרת (ר"ה טז): **שלשה ספרים נפתחין בר"ה אחד של רשעים גמורין ואחד של צדיקים גמורין ואחד של בינוניים. צדיקים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר לחיים, רשעים גמורין נכתבין ונחתמין לאלתר למיתה, בינוניים תלוין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ, זכו נכתבין לחיים, לא זכו נכתבין למיתה.**

נשאלת השאלה הרי רואים שיש צדיקים שמתים במשך השנה, או צדיקים שעוברים עליהם הרבה יסורים אם כך מה זה צדיקים נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים? ועוד שאלה,

אנחנו רואים שיש בינונים שמצליחים ויש בינונים שמתים, אם כך מה זה בינוניים תלויים ועומדים? וגם אצל הרשעים, רואים הרבה רשעים שחיים שגונבים ומשקרים ומצערים, מדברים לשון הרע ומזיקים. אז נבוא ונשאל איך הגמרא אומרת שהרשעים נכתבים ונחתמים לאלתר למיתה בראש השנה, הרי רואים שהם חיים שנים על גבי שנים אז איך אפשר לומר שהם נכתבים לאלתר למיתה?

אז אפשר לפרש כך, הבריאה מורכבת משלושה דברים מנפש, רוח ונשמה. נפש יש לכולם, ליהודי, לגוי לבהמה. רוח זו מעלה יותר גבוהה, ע"פ הקבלה רוח זה הכוח שאנו מדברים בו **וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נְשָׁמַת חַיִּים** (בראשית ב, ז) אומר הספורנו שהאדם זכה יותר מכל החיות והבהמות כי הקב"ה שם את הפה שלו בפה שלנו ונשף לאדם הראשון רוח ונשמה. ונשמה **אֱלֹהֵי נְשָׁמָה שְׁנַתַּת בִּי טְהוֹרָה, אֶתָּה בְּרֵאתָה, אֶתָּה יִצְרָתָה, אֶתָּה נִפְחָתָה בִּי** זו המעלה הגבוהה ביותר.

על פי זה אפשר לבאר שמה שכתוב בגמרא שצדיקים שנכתבים בראש השנה לאלתר לחיים

אלו הצדיקים שיש להם רוח נפש ונשמה, יש לו את הנפש שיש לכל הבריאה, יש לו גם רוח שזו מעלה יותר גבוהה ויש לו גם נשמה שהקב"ה נתן לו שהוא שומר עליה וזו המדרגה הגבוהה ביותר. הבינונים שתלויים ועומדים עד יום כיפור יש להם נפש כמו כולם ויש להם רוח, אם הם תיקנו את מעשיהם חוזרת להם הנשמה היתירה ואם לא תיקנו את מעשיהם ביום כיפור הקב"ה יחליט מה יהיה איתם. לרשעים שנכתבים לאלתר למיתה יש להם רק נפש, מה הכוונה שנכתבים לאלתר למיתה?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, יש המון אנשים בחוץ שאין להם לא נשמה ולא רוח, הם כמו גוף שהולך ברחוב. אדם שעושה עבירות, גונב ומשקר, פוגע באנשים ומצער אנשים, יש לו נפש ואין לו רוח ואין לו נשמה, הוא נקרא מת כמו שהגמרא אומרת (ברכות יח). רשעים שבחייהן קרויין מתים. אולי הוא הולך והוא מרוויח או מזיק למישהו אבל האדם הזה מת, אין לו נשמה ואת הכוח המיוחד שיש למי ששומר תורה ומצוות. וכך רואים אנשים שחיים שנים בלי אף תכלית בחיים, חיים עצובים בלי סיפוק, בלי שמחה ונחת

וכל זה כי אין להם את הרוח והנשמה. הם חיים את השקר, חיים סביב הדברים הרעים והלא נכונים ואז החיים שלהם חיים ריקים מתוכן.

ומובא בספרי הקבלה וברבנו האר"י הקדוש יסוד גדול שהאדם יכול לאסוף את עצמו ולהביא את עצמו למעלה גדולה ביותר, שבקריאת התורה יש ארבע דברים, דבר ראשון זה אותיות התורה הקדושה, דבר שני זה התגים שיש מעל האותיות, שני דברים אלו אנו רואים בעינינו. יש עוד שני דברים שאנו לא רואים בקריאת התורה, הראשון אלו הטעמים שהבעל קורא את התורה לפיהם, ודבר שני יש בתורה נקודות שלא רואים אותן אבל הן קיימות, היכן עוצר הבעל קורא והיכן ממשיך.

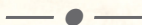
אומר רבנו האר"י הקדוש (עץ חיים, שער טנת"א פ"ה) האותיות שבספר תורה הן כנגד הגוף של האדם, כמו שדוד המלך אומר (תהלים פו, ז) **"עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה"** תראה לי הקב"ה את האות שלי בתורה, וכמו שדרשו חכמים **ישראל"ל יש שישים ריבוא אותיות לתורה ולכל יהודי יש אות בספר תורה, התגין שבספר תורה הן כנגד הנפש של**

האדם, כמו שהגמרא מביאה (מנחות כט:), על רבי עקיבא שהיה דורש תילי תילין של הלכות על כל תג שבתורה. אם לוקחים ומוחקים את התגין מהאות, הספר תורה פסול, האדם מת כי הנפש היא התג שעל האות בספר תורה. הטעמים של הספר תורה הם כנגד הנשמה והנקודות הן כנגד הרוח.

מתי שהאדם עולה לספר תורה ומסתכל על האותיות של הספר תורה, הוא צריך לכוון שהאותיות זה הגוף שלו, התגין זה הנפש שלו, הנקודות היכן שהבעל קורא מתחיל ועוצר זה הרוח שלו והטעמים זו הנשמה של האדם. אם האדם יכוון את הארבעה דברים האלה בקריאת התורה, הוא יוכל להביא את הנפש שלו לתיקון השלם שאדם צריך לתקן את עצמו.

ועל פי זה אפשר לבאר את הכל, אדם שדיבר לשון הרע וירד מהדרגה שלו מכתונת אור לכתונת עור או שירד לרמה של צרעת על עור בשרו, על ידי התורה הקדושה האדם יכול להעלות ולהחזיר את עצמו לדרגה הגבוהה, על ידי שהאדם מחבר את האותיות עם התגין ועם

הנקודות והטעמים אז הוא משלים את הנפש שלו, שהקב"ה והתורה וישראל אחד הוא. אבל אדם שלא לומד את התורה ולא מקיים אותה כמו שצריך, הנפש שלו לא יכולה להגיע לאף דבר. והיצר הרע בדור הזה מביא את האדם לאבד את הקשר עם התורה הקדושה ואז הוא מאבד את הנשמה והרוח, את מקור מחצבתו ואז מאבד את המהות של החיים שלו כי הוא רק נפש ללא רוח ונשמה.

"וּבְיָוִם הַשְּׁמִינִי יְמוּל בֶּשֶׂר עֶרְלָתוֹ"

**אדם שמדבר הרבה לשון הרע סימן
שהוא פגום בבריית הקודש**

אנחנו רואים בפרשת השבוע התורה אומרת אשה שילדה ונולד בן זכר **"וּבְיָוִם הַשְּׁמִינִי יְמוּל בֶּשֶׂר עֶרְלָתוֹ"**, ממשיכה התורה במצוות ברית מילה ואחרי כן כל הפסוקים בפרשה כולה על הנגעים של האדם. אז נשאלת השאלה למה התורה מתחילה בפסוקים הראשונים על ברית מילה ואחרי כן על נגעים, אם הפרשה מדברת

על עניין נגעים שתהיה כל הפרשה בעניין נגעים, למה דוקא פה מצאה התורה להביא את עניין ברית מילה לפני הנגעים?

אז אפשר לבאר על פי יסוד של ה"כלי יקר", ידוע שאם בתורה הקדושה כתובה מצוה ראשונה ואחריה מצוה שנייה אז אומר הכלי יקר בכל מקום המצוה המוקדמת דוחה את המאוחרת וראייה לזה מפרשת ויקהל מהשבת והמשכן, שהקדים שבת למשכן לומר שהשבת דוחה את מלאכת המשכן.

כך גם בפרשת השבוע, אנו רואים שברית מילה כתובה ראשונה בפרשה ואח"כ ממשיכה התורה בענייני נגעים, על זה אומר ה"כלי יקר" והמפרשים אדם שיש לו צרעת בברית מילה, מותר לו לעשות ברית מילה ולהוריד את הצרעת, כי אם יש לאדם צרעת בגופו אסור לו להוריד את הצרעת, אבל אם הצרעת היא בברית מילה מותר לו לחתוך את זה, כי המצוה של ברית מילה נאמרה לפני הצרעת. אומר ה"כלי יקר" בן אדם שרוצה להוריד ולהכניע את היצר הרע של הצרעת יכניע את הברית מילה, מי שמכניע

את הברית מילה וגובר על יצרו, עוזר להכניע את הכוח של היצר הרע.

ועל פי זה אפשר גם לומר, חז"ל אומרים שברית המעור וברית הלשון הם אחד, אדם שמדבר הרבה לשון הרע הוא פגום בברית הקודש, אם ראית אדם שמדבר על זה ועל זה כך וכך, תדע שהוא פגום בברית הקודש, תחפש קצת תמצא שהוא חוטא בעריות. כי ברית המעור וברית הלשון הוא אחד.

פרשת מצורע

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו"

**כל בעיה בחיים היא כנורה אדומה לסמן
לאדם מה עליו לתקן**

בפרשיות האלה אנחנו רואים נגעים שבאים לאדם, הדבר של הנגעים הוא דבר של פלא גדול, פתאום האדם רואה צרעת בגוף שלו, פתאום אדם רואה נגע בבגד, פתאום אדם רואה נגע בקיר בבית שלו. ואז האדם הולך אל הכהן, והכהן אומר לו ללכת מהבית וסוגרים את האדם בהסגר עד שהוא חוזר בתשובה ועובר לו הנגע, כך גם העניין של הנגעים בבתים ובבגדים של האדם.

כתוב בספרים הקדושים שנגעים זה שפתאום יוצאת צורה, דמות בקיר בבית של האדם ואז צריך לשבור את הקיר או מה שהכהן אומר. נבוא ונשאל הרי לבית אין דם ואין גוף, אז איך הבית מוציא נגע בקיר וכך גם בבגד שאין לו דם או גוף אז איך פתאום הבגד מוציא צורה של נגע בבגד?

אלא צריך לדעת יסוד גדול, הנגעים זה כמו נורה אדומה בחיים, כמו שיש לאדם מכונית ופתאום נדלקת נורה אדומה שמסמנת על קלקול, כך הנגעים מדליקים נורה אדומה ומסמנים לאדם שמהו לא בסדר אצלו בחיים, שיש לו צרה בחיים.

היום אין נגעים אז כל בעיה שיש לאדם בחיים, הוא צריך לדעת שזו נורה אדומה בחיים. מי שחכם הולך ומחפש מה הנורה האדומה הזו מראה, כמו במכונית שנדלקת נורה שהאדם הולך ומתקן את הקלקול. מי שלא חכם, הולך להחליף את הנורה או מכבה אותה שלא תדלק. אם כיבית את הנורה שלא תדלק זה לא שינה את הבעיה שיש ברכב, בסוף הרכב יפסיק לעבוד כי יש קלקול, צריך לתקן את הבעיה ולא להחליף את הנורה.

כל נגע, צרה או בעיה בחיים היא נורה שנדלקת לאדם. אדם שיש לו בעיה בפרנסה זו נורה אדומה, אדם שיש לו בעיה בבריאות זו נורה אדומה, אדם שיש לו איזה צער בלב זו נורה אדומה. אם ילך ויכבה את הנורה לא יתקן את

הבעיה, אולי ירגע רגע אחד שאין נורה דלוקה אבל הבעיה מתפתחת כי המכונית תפסיק לנסוע והקלקול ילך ויתפתח, כל בעיה שיש בחיים זו מנורה אדומה.

בזמן שבית המקדש היה קיים אז היה נגע בגוף, נגע בבגד או בבית ואז האדם היה יודע שיש צרה ויש נורה אדומה. מי שהיה חכם היה הולך לכהן, חוזר בתשובה ומביא קרבן ואז הנורה נכבית. היום שאין לנו בית מקדש ואין נגעים לא צורה בגוף ולא בבגד או בקיר, אז הנורות האדומות אלו הבעיות שיש לאדם בחיים. יש לאדם בעיה, זו נורה אדומה שילך ויעשה חשבון נפש ויתקן את העניין שיש לו. אם יכבה את הנורה לא ישתנה כלום והבעיה תלך ותחמיר וזה ילך ויגדל לדברים יותר קשים ויותר חמורים, אלא האדם צריך ללכת לתקן מיד את הבעיה ולא להחליף את הנורה.

הזמן הזה הוא זמן של חשבון נפש גדול בעם ישראל, העולם משתנה והעולם עומד בכמה מבחנים, והאדם צריך להיות עם כוחות נפש לתקן את עצמו ולדעת שאם הוא לא יתקן את

עצמו הדברים יתפתחו למקומות לא טובים. אבל אם האדם יתקן את עצמו וישר את הדרכים שלו וישמור על עצמו, הוא ילך בדרך טובה וקדושה, בקירבה לקב"ה.

זה זמן שהדברים ברורים, מי שנמצא בדרך השם הוא בדרך השם, מי שלא בדרך השם אז הוא לא בדרך השם. אדם צריך לקדש את עצמו ולא להטעות את דעתו ולהשתכנע מדברים שלא טובים ומכל הניסיונות שיש בדור הזה, אלא להיות דבוק בקב"ה ולדעת שנורה שנדלקה מכבים אותה על ידי התיקון שמתקן את הקלקול וכך האדם יתקדש ויתרומם ויגיע לדברים גדולים וקדושים.

סיפרנו כמה פעמים לפני שנים רבות כשמצאו לנו פעם ראשונה את המחלה, היינו אצל הרופא ועשו לנו בדיקת סי.טי.טי והרופא אמר שיש בעיה. אמרנו לרופא בבדיחות ובמליצה אם נשלם לך כסף אתה יכול לתקן את הסי.טי.טי שיראה טוב? צריך לדעת לתקן סי.טי.טי זה לא ישנה את הבריאות, צריך לעשות ניתוח לתקן את הבריאות ולא לשנות את התמונה של הצילום סי.טי.טי.

מי שהולך וחושב לשנות את הנורה זה לא יתקן את המצב, תלך לתקן את הבעיה, את הדבר המקולקל ברכב ואז הדברים יהיו אצלך טובים וכך יהיה לאדם קירבה לקב"ה.

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו"

**אדם ששומר על שני השערים שלו
הקב"ה שומע את תפילתו**

ידוע שהכוח של הפה הוא גדול ביותר, אדם בפה שלו יכול להחריב ולבנות עולמות. הגמרא אומרת (ברכות ח.) אמר רב חסדא לעולם יכנס אדם שני פתחים בבית הכנסת, אדם שבא לבית הכנסת לא יתחיל את התפילה עד שיכנס בשני שערים לבית הכנסת, שואלת הגמרא ואם אין שני שערים אז לא יוכל להיכנס להתפלל?

עונים המפרשים שני שערים פירושו, שצריך לחכות את הזמן שלוקח להיכנס בשני שערים, אדם שנכנס לבית הכנסת לא ירוץ מיד ויתחיל את התפילה אלא ישב מרחק הליכת שני שערים

ואז יתחיל את התפילה, כך פשט הפירוש של הגמרא בדברי רב חסדא.

ואולי אפשר לפרש ולומר עוד יסוד גדול, אדם שרוצה להתפלל צריך להמתין מרחק של שני שערים, שני שערים זה הפה, השפתיים זה שער אחד והשיניים זה השער השני. אדם שרוצה להתפלל ושהקב"ה ישמע את התפילה שלו ויקבל את התפילה שלו, הוא צריך לשמור על שני השערים על השפתיים ועל השיניים. אם האדם שומר על שני השערים האלה, אז "ה' שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ" (תהלים נא, יז), אם האדם לא שומר על שני השערים האלה הוא לא יכול להגיד ה' שפתי תפתח, הפה שלו עכשיו דיבר דברים בטלים ופתאום הוא יושב להתפלל עם מלך מלכי המלכים הקב"ה? אם האדם שומר על שני השערים האלה אז הוא יכול לפתוח את פיו ולהגיד תהילות ותשבחות לקב"ה.

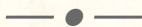
וצריך לדעת שיש לאדם ל"ב שיניים, שלושים ושתיים שיניים בפה של האדם, שישה עשר שיניים למעלה ושישה עשר שיניים למטה. מספר זה ל"ב הוא מספר קדוש, רבנו האר"י

הקדוש אומר שיש ל"ב נתיבות מהמוח כמו עורקים עיקריים שיורדים לכל הגוף של האדם מהמוח. אם נבדוק נראה שבבית המקדש בכל שבוע היו מקריבים שישה עשר קורבנות וכך גם שישה עשר אנשים שעולים לתורה בכל שבוע (ג' ביום שני, ג' ביום חמישי, ז' ביום שבת וג' במנחה של שבת), שישה עשר שיניים למטה כנגד שישה עשר שעולים לתורה ושישה עשר שיניים למעלה כנגד שישה עשר קורבנות שהיו מקריבים בבית המקדש וזה ל"ב נתיבות שיורדים מהמוח של האדם למוח של האדם.

ואם נסתכל נראה שהתורה גם מתחילה באות ב' "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ" (בראשית א, א) ומסיימת באות ל' "אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה לְעֵינַי כֹּל יִשְׂרָאֵל" (דברים לד, יב) ל"ב הנתיבות שיורדים מהמוח של האדם כנגד הל"ב שיניים שיש בפה של האדם. ועם השיניים האדם לועס את האוכל, מתקן את הניצוצות וכך הוא מביא את גופו לתיקון השלם.

ועל זה אומר רבנו הנעם אלימלך (פרשת וירא) ישוד גדול, הקב"ה ברא את העולם בכ"ב אותיות

ומביא את הגמרא שיש עוד שם לקב"ה כביכול, כ"ב יכול, הקב"ה צמצם את עצמו לכ"ב אותיות של התורה הקדושה ויכול לעשות הכל, בזה ברא את העולם. והמשנה אומרת (אבות ה, א) **בְּעֶשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם**, עשרה מאמרות וכ"ב אותיות זה יחד ל"ב כנגד ל"ב שיניים שיש באדם ול"ב נתיבות שיורדים מהמוח של האדם לגוף של האדם. אז אדם ששומר את השפתיים ואת הפה כמו שאומר רב חסדא שני פתחים ואז מתפלל ה' שומע את התפילה שלו.

**"וְצוּהָ הִכְהֵן וְלִקַּח לְמִטְהַר שְׁתֵּי צַפְרִים חַיִּוֹת
טְהוֹרוֹת"**

**האדם מביא שתי ציפורים לכהן על מה
שדיבר לא טוב ועל מה שיכל לדבר טוב**

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע שאם אדם דיבר לשון הרע הקב"ה מעניש אותו בצרעת או בגוף או בבית והתיקון של אותו אדם הוא לקחת שתי ציפורים ולהביא אותן קרבן. וצריך לדעת שלא היו שוחטים את שתי

הציפורים, אלא התורה אומרת "וְשַׁחַט אֶת הַצִּפּוֹר הָאֶחָת" רק ציפור אחת, את השנייה "וְשַׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַחַיָּה עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה" משחררים. אז הקשנו למה משחררים ציפור אחת ואחת שוחטים, למה לא שוחטים את שתי הציפורים?

אז צריך לדעת שבלשון הרע יש שני דברים דין וחשבון, המשנה אומרת (אבות ג, א) דַּע מֵאֵין בָּאת וּלְאֵן אָתָּה הוֹלֵךְ וּלְפָנַי מִי אָתָּה עֲתִיד לָתֵן דִּין וְחֲשׁוֹן, למה נאמר דין וחשבון, הרי לכאורה הם אותו דבר?

אלא דין זה על הדבר הרע שהאדם עשה, חשבון זה הטוב שהאדם יכל לעשות באותו הזמן שעשה את הרע, אם האדם לא היה עושה את הרע, איזו מצוה או דבר טוב היה יכול לעשות באותו הזמן. וכך גם בעניין של המצורע, על זה שהאדם דיבר לשון הרע ופטפט כמו ציפור, אז ציפור אחת שוחטים ומקריבים קרבן. את הציפור השנייה שהאדם יכל לדבר טוב ולא דיבר טוב, משחררים אותה שהיא תעוף ותסתובב ותדבר

טוב ותתקן את זה שהאדם לא דיבר דברים טובים.

— ● —
"וְשַׁלַּח אֶת הַצֹּפֵר הַחַיָּה עַל פְּנֵי הַשְּׂדֵה"

לא רק המדבר לשון הרע נענש אלא גם
השומע לשון הרע ושותק

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע אדם שח"ו קיבל צרעת בגופו הולך לכהן והכהן מוציא אותו מחוץ לג' מחנות שיש בעם ישראל, כהונה לוייה וישראל. כל אדם שיש בו טומאה מוציאים אותו מחוץ למחנה, טומאה קלה מחוץ למחנה של הכהנים, טומאה יותר קשה גם מחוץ למחנה של הלויים וטומאה החמורה ביותר צרעת, מוציאים אותו בנוסף גם מחוץ למחנה של ישראל.

אחרי כן כשהכהן רואה שאותו אדם נתרפא מנגע הצרעת, הכהן אומר לאותו אדם להביא קרבן, שתי ציפורים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב. את הציפורים הכהן לוקח וטובל אותם במים שבעה פעמים ושוחט ציפור אחת, את הציפור

השנייה הכהן טובל בדם של הציפור הראשונה, ואז משחרר אותה. זה הקרבן של אדם שדיבר לשון הרע, אדם שיש לו צרעת בגופו.

צריך להקשות קושיה חזקה אדם שהלך ועשה עבירה, מביא לקב"ה קרבן על הדבר הלא טוב שעשה, עולה של הקב"ה, יש דברים שמוותר לאכול מהקרבן ויש דברים שאסור לאכול מהקרבן. את הקרבן מקריבים לקב"ה וזה שלו. פה אנחנו רואים הקב"ה ציווה שאדם מצורע צריך להביא שתי ציפורים, ציפור אחת שוחטים לקב"ה וציפור שניה משחררים, האדם הביא שתי ציפורים, יש הרבה ציפורים בחוץ למה לא שוחטים גם את הציפור השנייה על מה ולמה משחררים אותה?

אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול שכל אדם צריך לשים אותו מול עיניו כל חייו, חז"ל אומרים (ערכין טז.) **צרעת באה על עוון לשון הרע**, התקנה של מי שדיבר לשון הרע ונענש בצרעת זה להביא קרבן, אבל מי ששמע לשון הרע ולא מיחה, שמע דברים לא טובים ולא צעק ואמר שזה לשון הרע ואסור לדבר כך אלא שתק, הוא גם עשה עבירה.

לכן מביאים קרבן שתי ציפורים, ציפור אחת שוחטים וציפור שניה משחררים כדי שהציפור השניה תסתובב בעולם ותצפץ ותאמר בעולם שהיא מתקנת את מה שאותו אדם שמע לשון הרע ולא מיחה.

וכך מסופר על החפץ חיים, היה פעם אדם שדיבר על החפץ חיים בלי סוף לשון הרע, אחרי זמן קרו לו אסונות קשים והוא בא לחפץ חיים לבקש סליחה שדיבר עליו לשון הרע ועכשיו קורים לו הרבה אסונות. אמר לו החפץ חיים, אני אסלח לך בתנאי אחד שתשב ותכתוב כל מה שדיברת עלי. אמר אותו אדם לחפץ חיים שגם אם ישב שבועות לא יספיק לכתוב את מה שדיבר, ענה לו החפץ חיים שהוא לא סולח לו עד שישב ויכתוב הכל. ישב אותו אדם וכתב במשך כמה ימים ולילות מחברות שלימות של לשון הרע שדיבר על החפץ חיים.

אחרי שגמר לכתוב, אמר לו החפץ חיים עכשיו תלך ותקרע את כל המחברות לחתיכות קטנות מאוד, אותו אדם חשב שזה תיקון והוא הלך וקרע. אמר לו החפץ חיים עכשיו תלך לחלון

ותזרוק את כל החתיכות הקטנות של הדפים שקרעת. זרק אותו אדם את הכל מהחלון, הייתה רוח חזקה שהעיפה את הפירורים של הדפים ואז אמר לו החפץ חיים, עכשיו תלך ותאסוף את כל החתיכות של הדפים. אמר אותו אדם לחפץ חיים איך הוא יאסוף את הפירורים הרוח לקחה את הכל, אמר לו החפץ חיים איך הוא יוכל לאסוף את הלשון הרע שאותו אדם דיבר עליו, הלשון הרע שדיבר מסתובבת בכל מקום.

אותו דבר מתי שמביאים את שתי הציפורים, ציפור אחת היא על מה שהאדם דיבר לשון הרע, ציפור שנייה משחררים בשביל שתצא לרחוב לתקן את כל מה שדיבר, את כל הדיבורים הלא טובים שהאדם דיבר. ללכת ממקום למקום ולהגיד שטעה, מתי שהיה צריך לצעוק ולהגיד לא נכון והוא שתק, גם על שתיקה נענשים לא רק על דיבור נענשים. על שני הדברים נענשים גם על דיבור וגם על שתיקה, אדם שמדבר לשון הרע צריך להביא ציפור ולשחוט אותה כקרבן, אדם ששתק צריך גם אחרי כן להביא ציפור שהתיקון

שלה שתסתובב בכל מקום לתקן את הלשון הרע
שדיבר.

**"וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמֵּטֶהר שְׁתֵּי צִפְרִים חַיִּוֹת
טְהוֹרוֹת"**

**שתי הציפורים לרמז על שתי הדרכים
בעבודת השם לקרב רחוקים**

התורה הקדושה אומרת שהמצורע מביא שתי ציפורים לכהן כקרבן, ציפור אחת שוחטים והציפור השניה משחררים. אז חשבנו לומר יסוד גדול, הגמרא מספרת (ברכות מח.) על אביי ורבא כשהיו קטנים למדו אצל רבה. באחד הימים שאל אותם רבה מי ברא את העולם, למי אנחנו מברכים, ענו לו לקב"ה. והקב"ה היכן יושב שאל אותם, רבא ישב בבית מדרש וסימן כלפי התקרה לשמיים, אביי הוציא את רבה מחוץ לבית מדרש והצביע לשמיים.

אמר רבה הילדים האלה עוד שהם קטנים רואים שיצאו גדולים בעם ישראל, וכך רואים שאביי ורבא הם שני האמוראים הגדולים

והחשובים בעם ישראל שכמעט אין סוגיה בש"ס שדעתם לא מופיעה. נשאל איך רבה הסיק מזה ששני הילדים האלה יהיו לאמוראים קדושים שכך אמרו וככה הצביעו, מה העומק בדברים?

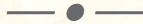
אלא אולי אפשר לבאר כך, יש שתי שיטות בדרך השם, שיטה אחת אשרי יושבי ביתך אדם יושב בבית, לומד תורה ועובד את השם, קורא תהלים לומד גמרא ומשנה, לא יוצא מהבית. ויש שיטה שניה שהאדם יוצא לרחוב ומקרב אנשים, משפיע על אנשים ועושה כל מה שהוא יכול לעשות. רבא עבודת השם שלו הייתה לשבת בישיבה וללמוד תורה, עבודת השם של אביי הייתה לצאת ממקום למקום, היה עושה צדקה וחסד, עושה מעשים טובים. וכך רואים גם אצל הרבה צדיקים מהדורות שעברו, היו צדיקים שישבו בבית והיו צדיקים שיצאו לרחוב לקרב אנשים.

נראה את שני הסבות הקדושים שלנו הסבא "בבא מאיר" והסבא רבא "בבא סאלי". בבא מאיר היה יושב בבית, לעיתים נדירות היה יוצא מהבית, בבא סאלי היה פה והיה שם, נסע

לצרפת, לאלג'יר לארץ ישראל, הסתובב בכל מקום. יש צדיקים שעבודת השם שלהם אשרי יושבי ביתך מהבית משפיעים, לומדים תורה ובונים מסילות בלבבות של כולם. יש צדיקים שהולכים ברחוב לאסוף את ניצוצות הקודש על ידי מצוות ומעשים טובים, התמודדות ומלחמה עם הסטרא אחרא פנים מול פנים.

וכך גם נראה אצל חנוך ואצל אברהם אבינו, התורה הקדושה אומרת לנו על חנוך "וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וְאֵינְנוּ" (בראשית ה, כד) חנוך עבד את ה' בינו לבין עצמו, לא יצא ולא השפיע על אנשים ישב בתוך הבית שלו, טיהר וקידש את עצמו עד שזכה להיות המלאך מט"ט. מצד שני אברהם אבינו בנה אוהל עם ארבעה פתחים "וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאוֹהֶל כָּחֵם הַיּוֹם" (בראשית יח, א) מקרב אנשים ומשפיע על כל אחד שהוא יכול, זו העבודה של אברהם אבינו וזה גם מה שהיה אצל אביו ורבו. עבודת השם של רבא הייתה בתוך הבית מדרש, משם הוא מצביע למעלה כלפי הקב"ה ומשפיע לבחוץ ועבודת השם של אביו הייתה לצאת החוצה ולגדל את שמו של הקב"ה בכל מקום.

אותו דבר אפשר לפרש אצל שתי הציפורים, ציפור אחת הכהן שוחט, יושב בבית ומקריב את עצמו בעולה של תורה. ציפור שניה לצאת בחוץ ולצפצף ממקום למקום תגדל ותחזק, אלו שתי השיטות בעבודת השם.

"וְנִתְּנִי נֹגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם"

הימצאות האדם בסביבה קדושה או בקרבת צדיק משפיעה עליו לטובה וחלילה להיפך

הגמרא אומרת (חגיגה יד.) שרבי עקיבא היה דורש בדברי הגדה, בא אליו רבי אלעזר בן עזריה ואמר לו עקיבא מה לך אצל הגדה כלך מדברותיך אצל נגעים ואהלות, תפסיק לדבר בדברי הגדה ותתן שיעור בנגעים ואהלות, נגעים ואהלות זה מה שהתורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "וְנִתְּנִי נֹגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם" בית שיש בו נגע צרעת מתי הטומאה שלו או איך הטומאה שלו, בית שיש בו מת. כך רבי עקיבא

היה דורש בדברי הגדה ורבי אלעזר בן עזריה
אמר לו.

שאלנו שאלה וכך שואלים גם המפרשים,
הקב"ה נתן לנו פרד"ס פ"שט ר'מז ד'רש וס'וד,
כל אחד זכותו ללמוד במה שליבו חפץ ומה
שנוח לו, מה ששורש נשמתו קשור לשם ואיך
שהוא מרגיש באותו זמן להתחזק דברי מוסר,
דברי הלכה, כל אחד מה שליבו חפץ באותה
שעה ובאותו זמן. בוודאי רבי עקיבא הגדול
מסר לתלמידים את מה שחשב לחזק וללמד את
התלמידים באותו זמן, אם כך מדוע רבי אלעזר
בן עזריה בא ואומר לרבי עקיבא להפסיק עם
דברי ההגדה וללכת לנגעים ואהלות?

אז חשבנו לבאר ולומר יסוד גדול, בנגעים
ואהלות לומדים את היסוד הגדול שבית שיש
נגע הוא משפיע על כל הבית וכל הבית נהיה
טמא, הדבר הטמא שיש בתוך הבית משפיע
השפעה חמורה על כל יושבי הבית ועל כל מה
שנמצא בתוך הבית שנהיה טמא.

רבותינו הקדושים אומרים שאם בדבר רע
ככה הדבר, ק"ו שבדבר טוב הדבר כפול ומכופל

יותר טוב. בוודאי בבית שיש בו דבר קדוש, הקדושה משרה קדושה גדולה על כל הנמצאים בתוך הבית הזה, אם מת או נגע מטמאים כל מי שנמצא בתוך הבית, ק"ו שאם צדיק חי או דבר קדוש נמצא בתוך בית הוא מטהר ומקדש ומרומם את כל יושבי הבית.

על פי זה אפשר לבאר ולומר, רבי עקיבא היה דורש דברי מוסר ודברי הגדה, בא רבי אלעזר כלך מדברי הגדה אמר לו אתה לא צריך למסור דברי מוסר לתלמידים, כי עצם זה שאתה נמצא במקום הזה כמו נגעים ואהלות שהם מטמאים. אבל אתה בצד החיובי, המציאות שאתה נמצא פה כבר משפיעה השפעה גדולה על כל הסובבים ועל כל הנמצאים שהם יהיו קדושים וטהורים, מחוזקים ומושפעים לדרך השם מעצם ההימצאות שלך בבית המדרש.

אם כך רואים יסוד גדול, מתי שיש צדיק או אדם קדוש שעובד על עצמו או דבר מקודש, כמו שיש נגע צרעת או מת והם מורידים ומטמאים את האדם שנמצא בתוך הבית, אז כך גם להיפך מתי שיש צדיק או דבר קדוש בבית אנשים נהיים

קדושים ומרוממים ומתעלים בכוח של אותו צדיק, אותו אדם מרומם וקדוש.

לכן אדם צריך להקפיד על עצמו הקפדה גדולה, מתי שאדם נמצא בסביבה קדושה, בסביבה טהורה של יראי שמיים עצם ההימצאות שלו בסביבה טובה זה כבר משפיע על האדם ומשנה אותו מקצה לקצה.

